

Sygn. akt IX Ka 499/ 14 Toruń, 14 października 2014 roku

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Barbara Plewińska

Protokolant - st. sekr. Katarzyna Kotarska

po rozpoznaniu w dniu 14 października 2014 roku

sprawy **S. D.**

obwinionego z czyn art. 92a kw w z art. 20 ust. 1 Ustawy prawo o ruchu drogowym

na skutek apelacji obrońcy obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Toruniu

z dnia 2 lipca 2014 roku sygn. akt XII W 2183 /13

I. uchyla zaskarżony wyrok i na mocy **art. 5 § 1 pkt 4 kpow w zw. z art. 45 § 1 kw** umarza postępowanie w sprawie;

II. zasądza od Skarbu Państwa / Sądu Rejonowego w Toruniu / na rzecz S. D. kwotę 420,- / czterystu dwudziestu / zł tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony z wyboru przed sądem drugiej instancji;

III. kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IX Ka 499/ 14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 2 lipca 2014 roku Sąd Rejonowy w Toruniu uznał S. D. za winnego tego, że w dniu 27 sierpnia 2012 roku o godz. 7:44 w T. na ul. (...), będąc kierowcą pojazdu marki R. o nr rej (...), przekroczył dozwoloną prędkość 50 km/h o 35 km/h, tj. o wykroczenie z art. 92a kw i za to na podstawie art. 92a kw wymierzył mu za karę grzywny w wysokości 300,- zł.

Nadto sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,- zł. tytułem opłaty sądowej, kwotę 100,- zł. tytułem zwrotu wydatków oraz kwotę 1.249,77 zł za opinię biegłego z zakresu technologii pomiaru prędkości pojazdu.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca obwinionego zarzucając mu obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, polegającą na przekroczeniu granicy swobodnej oceny dowodów, w tym odmówienie wiary zeznaniom świadka K. Z. i wyjaśnieniom obwinionego oraz bezpodstawne stwierdzenie, oparte na bezpośrednim kontakcie z obwinionym, że jest on osobą, której wizerunek znajduje się na przedmiotowym zdjęciu z fotoradaru, a w konsekwencji niezasadne przyjęcie, że obwiniony kierował pojazdem w dniu zdarzenia.

Nadto orzeczeniu skarżący zarzucił niedostateczne wyjaśnienie podstaw orzeczenia na skutek niewskazania w uzasadnieniu, które fakty sąd uznał za udowodnione i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obwinionego od zarzucanego mu czynu, ewentualne uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja okazała się na tyle skuteczna, że doprowadziła do uchylenia zaskarżonego wyroku i umorzenia postępowania przeciwko S. D., jednak nastąpiło to nie z przyczyn wskazanych w apelacji, lecz na skutek przedawnienia karalności wykroczenia.

Zgodnie z art. 45 § 1 kw karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu. W sytuacji stwierdzenia tej negatywnej przesłanki procesowej, zgodnie z art. 5 § 1 pkt 4 kpow sąd nie wszczyna postępowania, a postępowanie wszczęte umarza.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy zauważyć należało, że czyn zarzucany S. D. został popełniony w dniu 27 sierpnia 2012 roku, a postępowanie zostało wszczęte przed upływem roku od jego popełnienia (w dniu

16 stycznia 2013 roku - k. 2). W świetle dyspozycji art. 45 § 1 kw - nastąpiło przedłużenie przedawnienia karalności do 2 lat, liczonych od daty popełnienia czynu. Wskazany 2-letni termin upłynął zatem z dniem 27 sierpnia 2014 roku.

W związku z powyższym brak było podstaw do merytorycznego rozpoznania apelacji obrońcy obwinionego, a zaskarżony wyrok należało uchylić i postępowanie przeciwko S. D. umorzyć w oparciu o przepisy art. 104 § 1 pkt 7 kpow w zw. z art. 5 § 1 pkt 4 kpow i w zw. z art. 45 § 1 kw.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 118 § 2 kpow obciążając nimi Skarb Państwa.

Na podstawie przepisu § 14 ust.2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackiej oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego M. S. kwotę 420,- zł. tytułem wynagrodzenia za obronę prowadzoną w II instancji.